

(Priloga Vrtcu.)

Št. 1. Ljubljana, dné 1. januarja 1907. XV. tečaj.

Božična pesem naše Zorke.

Pa takó-le, pa takó-le,
kadar zima prikašljá;
jaz pogledam proti nebu,
kdaj nasiplje mi snegá.

In nebo se nagne bliže,
kaj bi rada, dobro ve:
In obleče sukno sivo,
sneg mi sipíje na lasé.

Pa takó-le, pa takó-le,
kadar pada sneg drobán,
prašam: kdaj li bodo prišli
angeli čez našo plan?

Drobni snežec ne razume,
pa mi reče: Zorka, spat!
V sanjah bodo prišli k tebi,
sto jih pride naenkrat.

Pa takó-le, pa takó-le,
ko ponoči mirno spím,
jasno sije moje čelo,
angelov je sto nad njím.

Jaz jih prašam: Bratci zlati,
kje je ljubi Božič, kje?
Prinesite božje Dete,
da ga denem na srce!

Pa takó-le, pa takó-le,
ko se zjutraj prebudim,
božje Dete v srcu nosim
in ga molím in častím.

Silvin Sardenko.

